

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย

ผลจากการศึกษาเรื่องภาษาของ ที่หมู่บ้านทุ่งคาอิน ตำบลพลวง อำเภอมะขาม จังหวัดจันทบุรี สรุปได้ดังนี้

ระบบเสียงภาษาของ

1. หน่วยเสียง (Phonemes)

หน่วยเสียงในภาษาของประกอบด้วย

1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะ แบ่งได้เป็น

- หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว 21 หน่วยเสียง คือ p-, t-, c-, k-, ʔ-, p^h-, t^h-, c^h-, k^h-, b-, d-, s-, h-, m-, n-, ɲ-, ɲ-, l-, r-, w-, y-

- หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย 12 หน่วยเสียง คือ -p, -t, -c, -k, -ʔ, -h, -m, -n, -ɲ, -r, -w, -y

1.2 หน่วยเสียงสระ แบ่งออกเป็น

- สระเดี่ยว 18 หน่วยเสียง เป็นสระเสียงสั้น 9 หน่วยเสียง สระเสียงยาว 9 หน่วยเสียง ได้แก่ i, ii, e, ee, ε, εε, i, ii, a, aa, u, uu, o, oo, ɔ, ɔɔ

- สระประสม 3 หน่วยเสียง ได้แก่ ia, ia, ua

2. ลักษณะน้ำเสียง

ลักษณะน้ำเสียงในภาษาของ มี 4 ลักษณะคือ

-ส1 เป็นสัญลักษณ์ที่ชี้แทนลักษณะน้ำเสียงปกติ เกิดในพยางค์ที่มีระดับเสียงกลาง [F] (mid level) และในพยางค์ที่มีระดับเสียงสูงขึ้น [r] (high-rising)

พยางค์ที่มีระดับเสียงกลาง [F] จะเกิดในลักษณะดังนี้

คำเป็นพยางค์เปิด หมายถึงคำหรือพยางค์ที่ประกอบด้วย
พยัญชนะต้น สระเสียงยาว ไม่มีพยัญชนะท้าย

คำพยางค์ปิด ได้แก่

คำหรือพยางค์ที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระเสียงสั้น แ
และพยัญชนะท้ายเป็นเสียงนาสิก -m, -n, -ŋ, และพยัญชนะกึ่งสระ -w, -y

คำหรือพยางค์ที่ประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระเสียงยาว
หรือสระประสม และพยัญชนะท้าย เป็นพยัญชนะกัก ได้แก่ -p, -t, -c, -k,
พยัญชนะนาสิก -m, -n, -ŋ, และ พยัญชนะกึ่งสระ -w, -y

พยางค์ที่มีระดับเสียงสูง [Y] จะเกิดในลักษณะดังนี้

คำตายเสียงสั้น หมายถึงคำหรือพยางค์ที่ประกอบด้วย
พยัญชนะต้น สระเสียงสั้น พยัญชนะท้ายที่เป็นพยัญชนะกัก -p, -t, -c, -k

คำหรือพยางค์ที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระเสียงสั้น และ
พยัญชนะท้ายเป็นเสียง glottal คือ -ʔ, -h

-R2 เป็นสัญลักษณ์แทนลักษณะน้ำเสียงปกติ ที่เกิดในพยางค์ที่มี
ระดับเสียงสูง-ขึ้น-ตก [Y] (high-rising falling) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า
ลักษณะน้ำเสียงแบบของเส้นเสียงปิด (glottal constriction) เกิดในกรณีที่คำ
หรือพยางค์ที่ประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระเสียงสั้นหรือเสียงยาวและพยัญชนะท้ายเป็น
พยัญชนะกัก -p, -t, -c, -k, พยัญชนะนาสิก -m, -n, -ŋ, และพยัญชนะ
กึ่งสระ -w, -y,

-R3 เป็นสัญลักษณ์แทนลักษณะน้ำเสียงต่ำหุ่ม (breathy voice)
ซึ่งการออกเสียงจะมีลมควบคู่ เกิดในพยางค์ที่มีระดับเสียงต่ำ-ตก [K]

พยางค์ที่มีระดับเสียงต่ำ-ตก [K] จะมีลักษณะดังนี้

คำเป็นพยางค์เปิด หมายถึงคำหรือพยางค์ที่ประกอบด้วย
พยัญชนะต้น สระเสียงยาว ซึ่งมีลมควบคู่

คำเป็นพยางค์ปิด คือพยางค์หรือคำที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้น
สระเสียงสั้นหรือเสียงยาวก็ได้ พยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะนาสิก -m, -n, -p, -ŋ,
พยัญชนะกึ่งสระ -w, -y

คำตายพยางค์เปิด คือพยางค์ที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ
เสียงสั้นหรือเสียงยาว พยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะกัก -p, -t, -c, -k, -ʔ,
พยัญชนะเสียดแทรก -h

-R4 หมายถึงสัญลักษณ์ที่ชี้แทนลักษณะน้ำเสียงต่ำหุ้มและตามด้วย
เสียง glottal (breathy voice กับ glottal constriction) ลักษณะน้ำ
เสียงแบบนี้ จะเกิดในพยางค์ที่มีระดับเสียงต่ำ-ตก [k]

พยางค์ที่มีระดับเสียงต่ำ-ตก จะมีลักษณะดังนี้

คำเป็นพยางค์เปิด คือพยางค์ที่ประกอบด้วย พยัญชนะต้น
สระเสียงสั้นหรือสระเสียงยาว และพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะนาสิก -m, -ŋ, และ
พยัญชนะกึ่งสระ -w, -y

คำตายพยางค์ปิด คือพยางค์ที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ
เสียงสั้นหรือสระเสียงยาว และพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะกัก -t, -k

3. ลักษณะการลงเสียงหนัก-เบา ในคำ (Stress Group)

- คำพยางค์เดียว จะลงเสียงหนักทุกคำ เช่น mat^{R3} คำ

'chɪm^{R2} นก 'thaa^{R2} ปู ฯลฯ

- คำสองพยางค์ จะลงเสียงหนักที่พยางค์หลัง พยางค์หน้าจะมีน้ำหนักเสียง
เบา และออกเสียงสั้น เช่น ka^{R1} 'maa^{R3} เข็มเย็บผ้า ka^{R1} 'loon^{R2} สะคือ
ka^{R1} 'hii^{R1} สาก ฯลฯ

- คำสองพยางค์ที่เกิดจากคำพยางค์เดียวสองคำรวมกัน จะลงเสียงหนักที่
คำพยางค์เดียวทั้งสองคำ เช่น 'tɔɔ^{R3} 'kaan^{R1} ทำงาน

'ʔuut^{R1} 'pleew^{R3} ฟืน 'taak^{R3} 'coot^{R2} นำลาย ฯลฯ

- คำหลายพยางค์ที่เกิดจากคำพยางค์เดี่ยวรวมกับคำสองพยางค์ จะลงน้ำหนักเสียงหนักสองแห่ง คือที่คำพยางค์เดียวกับพยางค์หลังของคำสองพยางค์ เช่น

'mɔt^{R3} ta^{R1} 'ŋi?^{R1} คางอาทิตย์ 'k^hɛɛn^{R1} ka^{R1} mlɔh^{R1} ลูกชาย ฟ้า

4. ลักษณะพยางค์

ลักษณะโครงสร้างพยางค์ แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

- พยางค์รอง (minor syllables) คือพยางค์ที่ปรากฏเป็นพยางค์แรกของคำ และไม่ออกเสียงเน้นหนัก

- พยางค์หลัก (major syllables) คือพยางค์ที่ออกเสียงเน้นหนัก เป็นพยางค์ที่แสดงความหมายของคำ

ลักษณะโครงสร้างพยางค์เขียนโดยใช้สัญลักษณ์แทนได้ดังนี้

$[c_1v_1(c_2)]^R \cdot 'c_3(c_4)v_2(c_5)^R$
 $[c_1v_1(c_2)]^R$ เป็นพยางค์รอง และ $'c_3(c_4)v_2(c_5)^R$ เป็นพยางค์หลัก
 $[c_1v_1(c_2)]^R \cdot 'c_3(c_4)v_2(c_5)^R$ แจกแจงได้ 9 ลักษณะคือ

คำพยางค์เดี่ยว

1. 'cv ^R	เช่น	'luu ^{R1}	พอน
2. 'ccv ^R	เช่น	'p ^h rii ^{R1}	ลูก, นล
3. 'cvc ^R	เช่น	'tap ^{R1}	กัก
4. 'ccvo ^R	เช่น	'kriw ^{R3}	ผีเสื้อ

คำสองพยางค์

1. cv ^{R1} ov ^R	เช่น	ka ^{R1} 'p ^h ɛɛ ^{R1}	นาก
2. ov ^R 'ccv ^R	เช่น	ka ^{R1} 'mluu ^{R3}	พู่
3. cv ^R 'cvc ^R	เช่น	ka ^{R1} 'keep ^{R3}	หน้า, กระท่อม
4. ov ^R 'covo ^R	เช่น	ka ^{R1} 'mlaak ^{R3}	ลิ้ว
5. ovc ^R 'ovc ^R	เช่น	ozm ^{R1} 'k ^h in ^{R1}	แมงป่อง

คำหลายพยางค์

คำหลายพยางค์ที่ปรากฏมีไม่มากส่วนใหญ่มักจะเป็นคำประสมที่มีลักษณะเช่นเดียวกับ คำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์ แบบใดแบบหนึ่ง ดังกล่าวมาแล้วข้างต้นรวมกัน หรือเรียงต่อกันไป เช่น

'luuk^{R3} ka^{R1} 'ph'laəŋ^{R1} ถูกปืน 'nit^{R3} ma^{R1} 'heem^{R1} หายใจ

ลักษณะคำของภาษาของ

ลักษณะโครงสร้างของคำในภาษาของมีหลายแบบคือ

1. คำที่ประกอบด้วยหน่วยคำอิสระ 1 หน่วยคำ เช่น

/mee^{R3} / แม่ /t^he?^{R1} / คิน

2. คำที่ประกอบด้วยหน่วยคำผูกพัน + หน่วยคำอิสระ เป็นคำประสม

เช่น หน่วยคำผูกพัน /ma- / , /pa- / เติมหน้าหน่วยคำอิสระ เช่น

/hooc^{R1} / ตาย เป็น /ma^{R1} hooc^{R1} / ฆ่า

/taa^{R1} / ล่าง, ใต้ เป็น /pa^{R1} taa^{R1} / ข้างล่าง, ข้างใต้

3. คำที่ประกอบด้วย หน่วยคำผูกพัน + หน่วยคำ ผูกพัน เป็นคำประสม

ส่วนมากเป็นหน่วยคำผูกพัน /ka- / + หน่วยคำผูกพันอื่น เช่น

/ka^{R1} hi^{R1} / สาก /ka^{R1} paa^{R3} / กลอย

4. คำซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำอิสระ + หน่วยคำอิสระ เกิดเป็นคำ

2 ประเภทคือ

4.1 คำประสม คือหน่วยคำอิสระตั้งแต่ 2 หน่วยคำขึ้นไป นำมารวมกัน แล้วเกิดเป็นคำใหม่ขึ้น เช่น

คำนาม ประสมกับ คำนาม เช่น

/ntɛm^{R2} / ต้น + /ʔuut^{R1} / ไม้ เป็น /ntɛm^{R2}ʔuut^{R1} / ต้นไม้

/waay^{R3} / พุง + /sɛɛ^{R1} / นา เป็น /waay^{R3}sɛɛ^{R1} / พุงนา

คำนาม ประสมกับ คำกริยาหรือกริยาวิเศษณ์ เช่น

/suuc^{R2} / มค + /caŋ^{R2} / ต่ำ เป็น /suuc^{R2}caŋ^{R2} / มคต่ำ

/ceew^{R3} / แกง + /hay^{R1} / เป็ค เป็น /ceew^{R3}hay^{R1} / แกงเป็ค
คำกริยา ประสมกับ คำนามหรือคำกริยา เช่น

/mit^{R3} / อั้น, กั้น + /ma^{R1}heem^{R1} / เื่อค เป็น /mit^{R3}ma^{R1}heem^{R1} / หายใจ

/teŋ^{R1} / แกง + /kaan^{R1} / งาน เป็น /teŋ^{R1}kaan^{R1} / แต่งงาน

4.2 คำซ้ำ คือคำที่ประกอบด้วย หน่วยคำอิสระ หน่วยเดียวกันนำ

มากแล้วซ้ำ ซึ่งคำอิสระนี้มีน้อย และจำกัดเฉพาะในหมวดวิเศษณ์เท่านั้น เช่น

/dii^{R1}dii^{R1} / คี ๆ /kic^{R1}kic^{R1} / เล็ก ๆ

/kaat^{R2}kaat^{R2} / ใค ๆ /ʔuuc^{R1}ʔuuc^{R1} / น้อย ๆ

หมวดคำต่าง ๆ แบ่งออกได้ดังนี้

หมวดคำนาม หมวดคำสรรพนาม หมวดคำกริยา หมวดคำคุณศัพท์ หมวดคำกริยา
หมวดคำกริยาวิเศษณ์ หมวดคำลักษณนาม หมวดคำบอกจำนวน หมวดคำบอกเวลา
หมวดคำปฏิเสธ หมวดคำบุพบท หมวดคำบอกกำหนด หมวดคำลงท้ายประโยค
หมวดคำเชื่อม

ประโยค แบ่งตามรูปลักษณะและหน้าที่ของประโยคได้ 3 ชนิดคือ

ประโยคบอกเล่า ประโยคคำสั่ง ประโยคคำถาม รูปประโยคที่ใช้มากที่สุดคือ
รูปประโยคบอกเล่า ซึ่งแบ่งออกเป็นลักษณะย่อย ๆ หลายชนิด เช่น ประโยคกริยากรรม
มีโครงสร้างแบบประธาน + บทกริยากรรม + บทกรรมตรง มากที่สุด ประโยคกริยา
อกรรม มีโครงสร้างแบบประธาน + บทกริยาอกรรม มากที่สุด ประโยคกริยาทวิกรรม
มีโครงสร้างแบบประธาน + บทกริยาทวิกรรม + บทกรรมตรง + บทกรรมรอง มากที่สุด
ประโยคกรรม มีโครงสร้างแบบ หน่วยกรรมตรง + /doon^{R1} / “ดู” + หน่วยประธาน +
หน่วยกริยากรรม มากที่สุด และประโยคกริยา มีโครงสร้างแบบ บทกริยากรรม + บท
กรรมตรง + บทเสริมบอกสถานที่ มากที่สุด

สำหรับรูปประโยคคำสั่งนั้นมักนิยมโครงสร้างประโยคแบบบทกริยากรรม + บท
กรรมตรง หรือ แบบบทกริยาอกรรม โดยจะละประธานไว้ในฐานที่เข้าใจเพราะหมายถึงผู้-

ซึ่งที่รับคำสั่งโดยตรง

รูปประโยคคำถามจะใช้คำแสดงคำถามไว้ในตำแหน่งต้นประโยคหรือท้ายประโยคแล้วแต่ลักษณะของคำที่เป็นความถามนั้น

อภิปรายผล

ลักษณะน้ำเสียงในภาษาของมีถึง 4 ลักษณะ ใช้สัญลักษณ์แทนคือ R1, R2, R3, และ R4 ลักษณะคำส่วนใหญ่เป็นคำพยางค์เดียวและคำ 2 พยางค์ มีการสร้างคำโดยสร้างคำแบบคำประสมและคำประสาน ส่วนการสร้างคำแบบคำซ้ำมีน้อย ลักษณะของประโยคนั้นมีลักษณะคล้ายกับภาษาไทย คือ เรียงแบบบทประธาน บทกริยา และบทกรรม และมักใช้ประโยคสั้น ๆ แบบประโยคเดียว ไม่นิยมใช้ประโยคแบบประโยคผสม และไม่นิยมใช้คำเชื่อมประโยค เพราะแต่ละประโยคจะจบลงสั้น ๆ

ข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะเรื่องที่น่าสนใจในการศึกษาค้นต่อไปนี้

1. ควรศึกษาภาษาของในหมู่บ้านอื่น ๆ และนำมาเปรียบเทียบกัน
2. ควรศึกษาและวิจัยภาษาของในเรื่องของคำยืมในภาษาของ ทั้งนี้เพราะว่ามีคำที่ตรงกับภาษาไทยใช้อยู่มาก
3. ควรศึกษาและรวบรวมคำและความหมายในภาษาของ เป็นหมวดหมู่ตามลำดับตัวอักษรท่านองพจนานุกรม